DVORZAK
SYMPHONIE N. 5
(AUS DER NEUEN WELT)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΣΟΒΑΡΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΕΚΠ. ΤΡΙΤΗΣ 6.5.58 (23.00 - 23.45)

Αγαπητοί φίλοι ακροατές, καλησπέρα σας. Σήμερα θ' ασχοληθούμε με ένα φαινόμενο τα οποίο θα το χαρακτηρίζαμε ένα από τα πρωτότυπα έργα και δημιουργήματα ενός μεγάλου μουσικοσυνθέτη, του τελευταίου 5ου συμφωνικού έργου του μεγάλου Τσέχου συνθέτη Άντον Ντβόρζακ και πιο γνωστό υπό το όνομα «Συμφωνία του νέου Κόσμου». Αυτή η συμφωνία αυτή θα σας δώσει και μερικά στοιχεία για τον βίο και το έργο αυτού του συνθέτη.

Ο Ντβόρζακ γεννήθηκε το 1841 κοντά στο Κράονο (ΚΡΑΛΟΥΠ) της Τσεχοσλοβακίας και πέθανε στην Πράγα το 1904. Ο πατέρας του ήταν ταβερνιάρης μαζί και κρεοπώλης, ο δε νεαρός Άντον ορφανεύτηκε από το έδιο νωρίς. Φυσικό ήταν για το παιδάκι αυτό να βρει ακόμα μεγάλη ικανοποίηση στη δουλειά και να αρχίσει πολύ νέος να παίζει σαν ερασιτέχνης μουσικός σε διάφορες μικρές ερασιτεχνικές ορχήστρες και εκτελεστής μουσικών οργάνων τον καιρό εκείνο των δαρβίνων αλαφρών τραγουδιών πλήρων. Το 1857 κατορθώνει επί τέλους να ενταχθεί στην ορχήστρα αυτή αντιβιόλας και να φύγει για την Πράγα όπου και οι τέλεστο φοιτά διάστημα περίπου ένα βραβείο σε ενεργειακό όργανο. Ένας έρως για φορμιά και ορχήστρα άρχισε εκεί αυτήν τον μουσικών μύχων του ενόχου ενώπιον και ανοιχτήκε για τη καριέρα του νεαρού μουσικού. Ο Πέτρος ο Μπάρμα και διάσημος βαγιολίν Γιοάχιμ αρέσκεται αρχίζουν να ενδιαφέρονται υπέρ αυτό το νέο ταλέντο. Η ζωή του ενώνει.

Το πρόβλημα του ιστορικού μια μικρή σταθερή ιστορική και ο ήρωας πολύ κοντά του βρίσκουμε καθηγητή στο Ινστιτούτο της Πράγας. Ο «Νέος Κόσμος» όμως, η Αμερική είναι η όλη του. Έτσι, το 1891 εκφράζει μια παρατηρητική στιγμιαία, η οποία και παραδόξως. Μια φλαμπέρο και σαρκαστικό χτύπημα παρατήρησε η μονοσύλλαβη δεύτερη του Εδουάρδου Ντβόρζακ η Ν. Υόρκης και δίχτυα και διάλεγε σε το 1895. Όμως η τραγική μια σαλπίδα του, του Γαλαξίου στα ελληνικά Εξωτικά, δεν γίνεται δεύτερο μια μεγάλο ειδυλλιακό. Η δέσμη αυτή δεν ~~[illegible]~~ του ιδέα του Πράγας τον σημείωνε και μαζί με αυτή και η ομοιότητα στα αναγνώρισμα από ιστορικά σημεία του ήχου του. Ο Μόζαρτ είναι ένας από τους χώρους ανάλαφρος που μπόρεσαν. Δεν φαίνεται η μόδα. Τα έργα του δεύτερου αρέσουν. Όχι η αμφιλυκή φρεσκάδα ένιωσα ότι έδειχνε από τη ζωντανή σκέψη του. ~~[illegible]~~ Η τραγική, αλλά κάθαρτη και παρατεταμένη μουσική του άρεσε τόσο στη παρηγορητικό, όσο και στη σαρκαστικό. Αν και συγχρονισμένη με τη ζωή της και αναλύοντας δεν ήταν αναλυτική. Ήταν όμως εξαίρετη όταν εξαίρεται αρκετά η ένιωα καλά μουσική. Ένα σχέδιο ήταν χρωματισμένη με ένιωθε το το χαρακτηριστικό τραγούδι του τόσο αυτή άρεσε στον γεφυρώνει.

Γιατί αν μια ξεχάσει ότι ο ΝΤΒΟΡΖΑΚ δεν ήταν αποκλειστικός από τη χαίνει μεγαλείο της σαλπίδα του, ~~[illegible]~~ και από τους ρυθμούς του ξεπερνά χορώνει. Μα εξαιρέσει δέση μια σε μια σύγχρονη σκεφτική. Τον ανάλογο κάλεσε αναμφισβήτητα η 5η Συμφωνία σε μι ύφεση. Το έργο αυτό ο Μόζαρτ σκέφτηκε ένα χρόνο αργότερα από τη Συμφωνία και τον ύφος τα τρία δείγματα ξεκινούν τόσο από τα τραγούδια των ιδιαίτερων ξενοφοβίας της Αμερικής δύο· και από τη δημοτικιά μεγαλείο του Νέγρου. Γι' αυτό και το έργο είναι γνωστό

Ο Γεωργιάδης μιλάει στο τέλος μια ιστορία "Ξεχασμένη" ανάμεσα στο Μόζαρτ - Μπαχ - Ντβόρζακ

Τη Τρίτη 28 Μαΐου 1940

ΔΙΣΚΟΣ